Р Е Ш Е Н И Е
№ 40124

гр. София, 16.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XXVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,**
в публично заседание на 18.09.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова
ЧЛЕНОВЕ: Атанас Николов
Вената Кабурова

при участието на секретаря Стаменка Симеонова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **7322** по описа за **2026** година докладвано от съдия Вената Кабурова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по повод на касационна жалба от Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ) чрез юрк. Д. Д. срещу решение № 1219/07.04.2026 г. по НАХД № 11756/2025 г. по описа на СРС, НО, 20 с-в, с което е отменен Електронен фиш № [ЕГН] от 15.03.2022 г., издаден от касатора, за налагане на административно наказание „имуществена санкция“, на „Блиц Гард“ ООД, в размер на 300,00 лв., на основание чл.187а,ал.2,т.1, вр. чл.179,ал.3 от Закона за движение по пътищата (ЗП), за нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата.

В касационната жалба е посочено, че решението на СРС е неправилно и незаконосъобразно. Оспорва се изводът на СРС, че не е спазен срокът за издаване на ЕФ по чл. 34 ЗАНН и се твърди неприложимостта на тази разпоредба, доколкото следва да бъдат приложени нормите на чл. 80 и чл. 81 от Наказателния кодекс. В хода на настоящето производство касаторът, Агенция „Пътна инфраструктура“, редовно призован, не се представлява.

Ответникът – „Блиц Гард“ ООД – редовно призован, се представлява от адв. С., която оспорва жалбата. В отговор на касационната жалба се излагат подробни аргументи досежно неоснователността ѝ.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административен съд София - град, XXVIII касационен състав, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно решение, съобразно чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното:
Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211 АПК и е процесуално допустима, а разгледана по същество, е неоснователна.
След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал от въззивната инстанция е прието за установено следното от фактическа страна:
На 15.03.2022 г. в 08.35 часа, пътно превозно средство, представляващо товарен автомобил „М. 323 ЦДИ“ с рег. [рег.номер на МПС] , с технически допустима максимална маса 3500, се движи по път А-1 км 0+472, с посока нарастващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа, като за ППС изцяло не е била заплатена дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1 от ЗП. ППС е собственост на „Блиц Гард“ ООД.
Издаден е ЕФ № [ЕГН] от 15.03.2022 г., с който на „Блиц Гард“ ООД е наложено административно наказание „имуществена санкция“, в размер на 300,00 лв., на основание чл. 187а, ал. 2, т. 1, вр. чл. 179, ал. 3 от ЗП, за нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП.
При така установената фактическа обстановка СРС е приел, че административнонаказващият орган е допуснато съществено процесуално нарушение, тъй като е връчил издадения ЕФ на 02.06.2025 г. – близо 3 години и 3 месеца след извършване на нарушението, поради което е приел, че ЕФ е бил издаден след преклузивния срок по чл. 34 от ЗАНН.
Касационният състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, както и правилно като краен резултат, макар и при различни мотиви за отмяна на процесния електронен фиш.

Съгласно тълкувателно постановление № 1/27.02.2015 г. на ВКС и ВАС сроковете по чл. 34 ЗАНН са давностни, поради което с изтичането им се погасява възможността да бъде реализирана административнонаказателна отговорност. В същото постановление е прието и че институтът на давността не може да бъде изключен от административнонаказателното производство, тъй като това би допуснало нарушенията да бъдат санкционирани след неопределен период от време и би накърнило правната сигурност. Препращането на чл. 11 ЗАНН към Наказателния кодекс не води до отпадане на тази специална уредба. То има значение само доколкото в ЗАНН липсват правила за определени въпроси на давността, какъвто е въпросът за абсолютната давност. Ето защо сроковете по чл. 34 ЗАНН запазват самостоятелното си значение и не се изключват от сроковете по чл. 80 и чл. 81 НК, а се прилагат наред с тях.
В този контекст не може да бъде споделено разбирането на касатора, че сроковете по чл. 34 ЗАНН са неприложими в производството по издаване на електронен фиш. Действително, тези срокове са свързани в закона с процесуални моменти като съставяне на АУАН и издаване на наказателно постановление. Поради особеностите на уредбата на електронния фиш те не могат да бъдат приложени пряко, но следва да намерят съответно приложение и при този вид административнонаказателно производство. Противното би означавало да се приеме, че за нарушения, установени по общия ред, законът поставя времеви граници за реализиране на отговорността, а за нарушения, санкционирани чрез електронен фиш, такива граници липсват, което не следва нито от текста на закона и неговата цел, нито от задължителната съдебна практика. Сроковете по чл. 34 ЗАНН имат давностен характер и служат за ограничаване във времето на възможността държавата да реализира административнонаказателна репресия. Липсва норма, която да изключва съответното им приложение при електронните фишове, а подобно изключение не може да бъде извеждано по тълкувателен път само от обстоятелството, че производството е съкратено и специално.

Отделно от горното, на основание чл. 11 ЗАНН субсидиарно приложение в случая намира нормата на чл. 81, ал. 3 от НК. Същата предвижда абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява. Съгласно тази разпоредба независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член (чл.80, ал.1 НК). В конкретния случай абсолютната давност, съгласно приложимата норма на чл. 81, ал. 3 във вр. с чл. 80, ал. 1, т. 5 НК, е четири години и шест месеца от момента на извършване на нарушението - 15.03.2022 г., която е изтекла към настоящия момент и с това възможността държавата да реализира административнонаказателната отговорност вече е погасена по давност.
По изложените съображения касационната жалба се явява неоснователна, а обжалваното решение на СРС следва да бъде оставено в сила.
С оглед изхода на делото и липсата на претендиране на разноски от страна на ответника, съдът намира, че не дължи произнасяне в тази посока.
Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд-София град, XXVIII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1219/07.04.2026 г. по НАХД № 11756/2025 г. по описа на СРС, НО, 20 с-в.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: